

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1944	Μεγάλη Παρασκευή πρωὶ 29 Ἀπριλίου 2016 (Ἀποκαθῆλ. μετὰ τὸ εὐαγγ.)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Τετέλεσται»

(Ἰω. 19,30)

Ὁ θάνατος, ἀγαπητοί μου, εἶνε φρικτός. Τὸ τέλος κάθε ἀνθρώπου, καὶ ἰδίως τῶν ἀγαπητῶν μας, συγκλονίζει. Ποιός δὲν θυμᾶται τὰ τελευταῖα λόγια τῶν γονέων του! Πόσο μᾶλλον τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Κύριός μας, πάνω στὸ σταυρό, διέρχεται τὶς τελευταῖες του στιγμὲς ἔρημος, ἐγκαταλελειμμένος, αἰμόφυρτος, μέσα σὲ κατάρες καὶ ἀναθέματα. Τὰ μάτια του σβήνουν, ἡ γλῶσσα του στεγνῆ, κολλημένη στὸ λάρυγγα (βλ. Ψαλμ. 21,16). Ἐν τούτοις μένει νηφάλιος. Κ' ἐνῶ σὲ λίγο ἐκπνέει, ἀπὸ τὸ στόμα του βγαίνουν λόγια **σύντομα μὰ μὲ ἀσύλληπτο βάθος**. Ὁ σταυρὸς γίνεταί ἐναέριος ἄμβωνας καὶ πομπός, ποὺ ἐκπέμπει τὰ ὑψηλότερα μηνύματα.

Ταπεινοὶ προσκυνηταὶ του πλησιάζουμε καί, ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ λόγους ποὺ εἶπε ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, **ἃς προσέξουμε ἕναν, τὸν προτελευταῖο**: εἶνε ὁ λόγος «Τετέλεσται» (Ἰω. 19,30). Θὰ προσπαθῆσω νὰ πάρω καὶ νὰ σᾶς προσφέρω μία σταγόνα ἀπὸ τὸν ὠκεανὸ τῶν νοημάτων του.

***

● «Τετέλεσται» (ἔχει τελειώσει) **μία ζωὴ**, στὴν ὁποία δὲν βρίσκεις **οὔτε τὴν ἐλάχιστη κηλίδα**.

Κάθε ἀνθρώπου ἡ ζωὴ παρουσιάζει ἐλλείψεις. Καὶ μία μέρα ἂν ζήση, λέει ὁ Ἰώβ, δὲν μένει καθαρὸς ἀπὸ ῥύπο ἁμαρτίας (14,4-5). Ὁλη ἡ δικαιοσύνη μας εἶνε σὰν ἕνα «**ῥάκος ἀποκαθημένης**», φωνάζει ὁ Ἡσαΐας (64,6). Καὶ κάποιος ἱστορικὸς τῆς πατρίδος μας λέει ὅτι «γεννηθήκαμε γιὰ ν' ἁμαρτάνουμε»! Ἐλλείψεις καὶ ἀδυναμίες ἐμφανίζουν καὶ οἱ ἀγιώτεροι ἄνθρωποι.

Ἐλαττώματα –μὴ κακοφανῆ σὲ κανένα ἀρχαιολάτρη καὶ ἑλληνολάτρη– παρουσίασε καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀρχαίου ἐκείνου φιλοσόφου, ποὺ βημάτιζε στὸ *κλεινὸν ἄστυ* καὶ δίδασκε τὴν αὐτογνωσία («*γνώθι σαυτόν*») κ.λπ.. Μερικοὶ θέλουν νὰ τὸν συγκρίνουν μὲ τὸ Χριστό, ἀλλὰ ἡ σύγκρισις εἶνε ἀνευλαβής. **Ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ**, ὅσο καὶ ἂν ἐρευνηθῆ, **εἶνε ἄψογη**. Ὁ ἥλιος παρουσιάζει κηλίδες· ὁ πνευματικὸς ἥλιος, ποὺ

ἀκτινοβολεῖ ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἱκρίωμα τοῦ σταυροῦ, εἶνε ἀκηλίδωτος.

Εἰς μάτην παλαιοὶ καὶ νέοι ἐχθροὶ του θὰ ἐρευνοῦν τὸ Εὐαγγέλιο καὶ θὰ προσπαθοῦν νὰ κάνουν ἀνατομία τοῦ βίου του μὲ ῥυπαρὰ λογοτεχνήματα. Ὁ **Πόντιος Πιλάτος** τοὺς διαψεύδει. Τρεῖς φορές βγήκε στὸν ἐξώστη τοῦ πραιτωρίου καὶ διακήρυξε· «*Ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὕρισκω ἐν αὐτῷ*» (Ἰω. 18,38). Τὸ ὄνειρο, ποὺ εἶδε ἡ σύζυγός του Κλαυδία Πρόκλα, καὶ ἡ προτροπὴ τῆς «*Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ*» (Ματθ. 27,19) ἐπιβεβαιώνουν τὴν διακήρυξί του.

Οἱ αὐτήκοοι ἐξ ἄλλου καὶ αὐτόπτες μαθηταὶ μαρτυροῦν, ὅτι «**ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ**» (Ἀ' Πέτρ. 2,22). Τὸ δὲ ἐρώτημα, ποὺ ἀπηύθυνε ὁ ἴδιος πρὸς τοὺς ἐχθρούς του καὶ ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀπευθύνεται καὶ θὰ ἀπευθύνεται πάντα πρὸς ὅλους, τὸ ἐρώτημα «*Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;*» (Ἰω. 8,46), εἶνε ἀναπάντητο.

Ἡ ἀρετὴ τοῦ Ἰησοῦ «ἐκάλυπεν οὐρανοὺς» (Ἀββ. 3,3· καταβασ. Ὑπαπ.), λάμπει σὰν τὸν ἥλιο, ξεπερνᾷ τοὺς ἀγγέλους· εἶνε φῶς ποῦ, διὰ τοῦ πρίσματος τοῦ σταυροῦ, διαθλάται στὰ χρώματα ὄλων τῶν ἀρετῶν.

● «Τετέλεσται», ἀκόμη, **μία ζωὴ**, ποὺ **προφητεύθηκε ἀπὸ πολὺ νωρὶς μέχρι λεπτομερειῶν**.

Σᾶς ἐρωτῶ· Ποιός μπορεῖ νὰ πῆ ἀπὸ τώρα, ὅσο ὀξυδερκῆς κι ἂν εἶνε, ποιός θὰ εἶνε μετὰ ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια ὁ κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος; Κανείς. Τὸ μέλλον εἶνε ἄγνωστο· δὲν γνωρίζει ὁ ἄνθρωπος «*τί τέξεταί ἢ ἐπιούσα*» (Παροιμ. 3,29). Ἡ ζωὴ ὄλων ἀρχίζει μόνο μετὰ τὴ γέννησί τους καὶ ὄλοι οἱ ἄνδρες τῆς ἱστορίας βιογραφοῦνται μόνο μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἐπιγείου βίου τους. **Ἐνὸς μόνο ἡ ζωὴ ἱστορήθηκε προτοῦ νὰ ἐμφανισθῆ στὴ γῆ!** Ἦταν δυνατόν, σᾶς ἐρωτῶ, νὰ γραφῆ ἡ ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου προτοῦ αὐτὸς νὰ γεννηθῆ καὶ νὰ δράσῃ; τοῦ Χριστοῦ ἡ ζωὴ ὅμως εἶχε γραφῆ 500, 1.000, 1.500, 2.000 χρόνια προτοῦ αὐτὸς νὰ γεννηθῆ στὴ γῆ.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀδὰμ ἤδη ἀρχίζουν οἱ **προφητεῖες γιὰ τὸ Χριστό**. Ὁ Ἀδὰμ ἄκουσε ἀπὸ τὸ Θεό, ὅτι κάποιος ἀπόγονός του θὰ δώσῃ μάχη καὶ θὰ συντρίψῃ τὴν κεφαλὴ τοῦ δράκοντος (βλ. Γέν. 3,15). Τὸν εἶδε ὁ Νῶε ὡς οὐράνιο τόξο μακροθυμίας νὰ φωτίξῃ τὸν κόσμον (βλ. ἔ.ἀ. 9,12-17). Τὸν εἶδε ὁ Ἀβραὰμ ὡς ἐκείνους διὰ τοῦ ὁποίου θὰ εὐλογηθοῦν ὅλες οἱ φυλὲς τῆς γῆς καὶ τοῦ ὁποίου ἡ γενεὰ θὰ εἶνε σὰν τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ σὰν τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης (βλ. ἔ.ἀ. 12, 2-3; 13,16). Τὸν εἶδε ὁ Μωϋσῆς στὴν βάτο (βλ. Ἐξ. κεφ. 3). Τὸν εἶδε ὁ Ἰεζεκιὴλ σὰν ρυάκι, ποὺ μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου θὰ γίνῃ ποταμός (Ἰεζ. κεφ. 47).

Τὸν εἶδαν ὅλοι οἱ προφῆτες ἀλλὰ διαυγέστερα τὸν εἶδαν ὁ **Δαυὶδ** καὶ ὁ **Ἡσαίας**. Ἀνοίξετε τὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ νὰ διαβάστε τὸν 21ο ψαλμὸ τοῦ Ψαλτηρίου καὶ τὰ κεφάλαια 52ο καὶ 53ο τοῦ προφήτου Ἡσαία. Ἐκεῖ θὰ δῆτε ὅχι νὰ σκιαγραφῆται, ἀλλὰ ζωηρὰ νὰ ζωγραφίζεται ἡ εἰκόνα τοῦ Ἰεσταυρωμένου. Νομίζεις πῶς διαβάσεις ρεπορτάζ, ὅτι ὁ Δαυὶδ καὶ ὁ Ἡσαίας στέκονταν κάτω ἀπὸ τὸ σταυρὸ καὶ κρατοῦσαν σημειώσεις γιὰ τὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Ναζωραίου· καὶ ὅμως αὐτοὶ ἔζησαν ὁ πρῶτος 1.000 κι ὁ δεύτερος 800 χρόνια πρὸ Χριστοῦ.

Καὶ ἐρωτῶ· ἐὰν οἱ προφητεῖες αὐτὲς δὲν ἐφαρμοσθοῦν στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, σὲ ποιό ἄλλο πρόσωπο τῆς παγκοσμίου ἱστορίας θὰ ἐφαρμοσθοῦν; Ἐρωτοῦμε τοὺς Ἑβραίους· **Σὲ ποιόν θὰ ἐφαρμόσετε τὶς προφητεῖες** ποὺ διαβάσετε στὴν Παλαιὰ Διαθήκη; Μόνο τυφλοὶ δὲν διακρίνουν πίσω ἀπὸ τὶς προφητεῖες τὸ εὐλογημένο πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

● «**Τετέλεσται**», ἀκόμη, μία ζωὴ ποὺ ἔχει τὸ ἐξῆς παράδοξο. Οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νὰ εὐεργετοῦν ὅσο ζοῦν· ὅταν πεθάνουν, παύουν νὰ εὐεργετοῦν. Ἀλλὰ ὁ Χριστός! **Καὶ ὁ θάνατός του ἀκόμη εἶνε ἡ ζωὴ μας**. – Ὁ θάνατος ζωὴ; τί παράδοξα πράγματα! Στὸ σημεῖο αὐτὸ παρακαλῶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, νὰ μᾶς φωτίσῃ. Ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου, ἐκτὸς ἀπὸ ὅσα εἶπαμε, εἶνε ἀκόμη – τί; **βωμός, θυσία, μοναδικὴ θυσία**. Οἱ σταγόνες τοῦ αἵματος, ποὺ ἔπεσαν, εἶνε ἡ σωτηρία μας. Κάθε μόριο, κάθε ἠλεκτρόνιο τοῦ αἵματος τοῦ Κυρίου γίνεται Ἰορδάνης, μέσα στὸν ὁποῖο πλένονται καὶ θὰ πλένονται αἰωνίως ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ τῆς γῆς. «**Τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας**» (Α΄ Ἰω. 1,7).

«**Τετέλεσται**» λοιπὸν ἡ ἀναληφθεῖσα **ἀποστολὴ λυτρώσεως τῆς ἀνθρωπότητος**.

● Κάνω μία ἀκόμη σκέψι. «**Τετέλεσται**» **μία ζωὴ**, ἡ ὁποία παρουσιάζει τὸ ὀξύμωρο ὅτι **δὲν τελείωσε!** Ἐνῶ στὸν τάφο κάθε ἀνθρώπου γράφεται ὅτι «ἔζησε ἀπὸ τότε μέχρι τότε», στὸν τά-

φο τοῦ Χριστοῦ γράφεται ὅχι ὅτι ἔζησε ἀλλ' ὅτι «ζῆ». **Ναί, ζῆ εἰς τοὺς αἰῶνας**. Ὡ μυστήριον! Αὐτὸς ὁ ταπεινὸς καὶ ἀκτῆμων κ' ἐγκαταλειμμένος ζῆ καὶ βασιλεύει. Ὁ θάνατός του ὑπῆρξε ὅχι τὸ τέλος, ὅπως περίμεναν οἱ ἐχθροὶ του, ἀλλὰ ἡ ἀρχὴ νέας ζωῆς καὶ τάξεως πραγμάτων· ἀνοίξε τὶς στρόφιγγες τῆς νέας ἱστορίας τοῦ κόσμου. «Ἡ δικὴ του βασιλεία (τοῦ Χριστοῦ) δὲν θὰ ἔχῃ τέλος» (βλ. Λουκ. 1,33). Ποτέ!

* * *

Ὁ **σταυρὸς**, ποὺ τὸν εἶδαμε ὡς ἐναέριο ἄμβωνα, ὡς οὐράνιο πομπό, ὡς μοναδικὸ θυσιαστήριον, τέλος ἐγίνε καὶ ὁ **θρόνος τοῦ βασιλέως Χριστοῦ**. Ἄλλων βασιλέων θρόνοι καὶ στέμματα χάθηκαν ἢ βρίσκονται σὲ μουσεῖα· ὁ θρόνος ὅμως τοῦ Κυρίου, ὁ σταυρὸς, μένει· νικᾷ τὸ χρόνο καὶ θὰ ὑπάρχῃ γιὰ πάντα. Ὁ κάλαμος, ποὺ τοῦ ἔδωσαν στὸ χέρι, εἶνε τὸ σκῆπτρο του καὶ τὸ ἀγκάθινο στεφάνι τὸ στέμμα του.

Πέρασαν εἴκοσι αἰῶνες, κ' ἐμπρὸς στὸ θρόνο του ἔρχονται μέχρι σήμερα καὶ προσκυνοῦν οἱ πιστοί· καὶ συνεχῶς θὰ ἔρχονται πλήθη ἀνθρώπων· καὶ θὰ ἔρθῃ στιγμὴ ποὺ **καὶ οἱ μεγαλύτεροὶ ἐχθροὶ του θὰ σκύψουν τὸ κεφάλι** ἐνώπιον τοῦ Ἰεσταυρωμένου. «**Ὁψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν**» (Ἰω. 19,37). καὶ τότε «**πᾶν γόνυ κάμψει ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς**» (Φίλιπ. 2,10-11). Ὅλοι θ' ἀποθέσουν ἀσπασμὸ λατρείας στὸν Ἰεσταυρωμένο λέγοντας· Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς ἡμῶν!

Ἄς εἶνε **εὐλογημένο** εἰς αἰῶνας αἰῶνων **τὸ ὄνομα τοῦ Ἰεσταυρωμένου**.

* * *

Ἐπιτρέψτε μου, ἀγαπητοί, πρὶν τελειώσω νὰ σᾶς ... ἀνησυχίσω. Μήπως ἡ Μεγάλῃ αὐτῇ Παρασκευῇ εἶνε **ἡ τελευταία τῆς ζωῆς μας**;...

Ἐὰν ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ εἶνε τύπος καὶ ὑπογραμμὸς καὶ ἄστρο φωτεινὸ γιὰ νὰ μᾶς ὀδηγῇ στὴν ἀλήθεια, ἐλάτε νὰ συγκεντρωθοῦμε στὸ ταμειῖον μας, νὰ πάρουμε **τὸ «Τετέλεσται»**, **νὰ τὸ κάνουμε ζυγαριὰ** καὶ νὰ ζυγιστοῦμε ὅλοι (γονεῖς, ἐκπαιδευτικοί, ἀξιωματοῦχοι, ἄρχοντες, ἱερωμένοι).

«**Τετέλεσται**»! Τὸ εἶπε ὁ Χριστὸς καὶ μὲ γαλήνη «**κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα**» (Ἰω. 19,30). Ἀδελφοί μου συναμαρτωλοί· ὅταν θὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μας καὶ κάποιος ξυλουργὸς θὰ κατασκευάσῃ τὸν σταυρὸ ποὺ θὰ στηθῇ στὸ μνήμα μας, εὐχομαι **ὁ καθένας μας νὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ πῆ** στὸ Θεὸ ὅπως ὁ Ἰεσταυρωμένος λυτρωτὴς μας· «**Τετέλεσται**»! Κύριε, «**εἰς χεῖράς σου παρατίθεμαι τὸ πνεῦμά μου**» (Λουκ. 23,46).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**